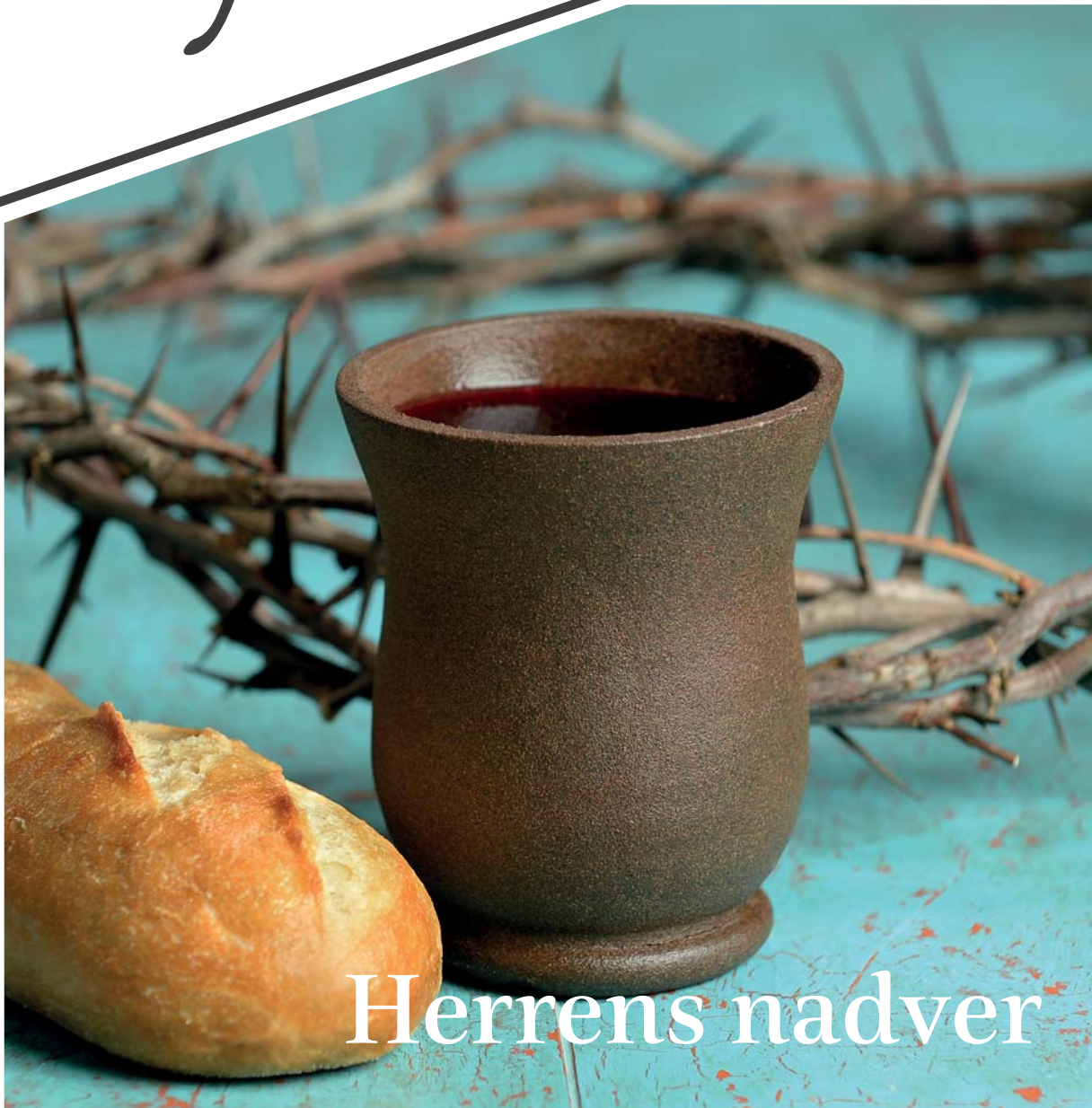


nyt fokus

20



Herrens nadver

ET MAGASIN MED ET NYT FOKUS PÅ LIVETS TEMAER...

Et blad om kristne værdier og håb med fokus på familien, fællesskabet og det enkelte menneskes kvaliteter.

Udkommer månedsvis med aktuelle temaer og uddeles gratis.

Redaktør:

Sven Hagen Jensen (ansvh.)
Tlf. 5130 3633
nytfokus@adventist.dk

Redaktion

Sven Hagen Jensen
Walder Hartmann
Anne-May Müller

Udgiver:

Syvende Dags Adventistkirken
i Danmark
Concordiavej 16
2850 Nærum
adventist.dk

Udgives med støtte
fra KEHAP Fonden

ISSN:

2246-6053

Grafisk opsætning:

Bente Skov-Hansen,
Adventistkirkens Mediecenter

Tryk:

Øko-tryk

Illustrationer i bladet:

thinkstockphotos.com
Adventistkirkens Mediecenter
Privat foto

Forside foto:

thinkstockphotos.com



Salen ovenpå

af Sven Hagen Jensen

På Jesu tid var det forventet, at Jerusalems indbyggere stillede ledige rum til rådighed for de mange pilgrimme, som kom til byen for at fejre den årlige påske. Vi ved ikke præcist, hvor Jesus var samlet med sine tolv disciple, da de spiste påskemåltidet, og han indstiftede den kristne nadver. Vi ved dog ifølge evangelierne, at det var inde i byen, og at det foregik i et stort lokale ovenpå i et privat hjem (Mark 14,15). Husets ejer er ikke identificeret, men ordene ”Mesteren siger“ antyder, at ejeren kendte til Jesus og var venligsinde over for ham. Da det var et stort møbleret lokale, kan man også forestille sig, at ejeren må have været en person med en vis økonomisk status. Det ser ud til, at samme lokale blev et samlingssted for disciplene efterfølgende og blev almindelig kendt som salen ovenpå (ApG 1,13). Traditionen fortæller, at Johannes Markus’ far var ejeren, med baggrund i beretningen om de mange kristne, der var samlet i hjemmet til bøn for Peter, da han var i fængsel (ApG 12,12). Men det kan vi ikke have vished om.

Mange kendte kunstnere har forsøgt at gengive de begivenheder, som fandt sted i denne sal ovenpå og dermed også antydet, hvordan lokalet og møblet kunne have set ud, lige fra det meget enkle til det mere eksklusive med søjlegange, osv. Hvad vi ved med sikkerhed er, at der var plads til mange, og at de begivenheder, der fandt sted dér, var virkelige og vigtige for den kristne menighed.

I dette nummer af Nyt Fokus vil vi zoom ind på to vigtige forløb, som foregik under påskemåltidet den aften, da Jesus var samlet med de tolv for sidste gang inden korsfæstelsen - nemlig indstiftelsen af fodvaskningen og Herrens nadver. Og så må du ikke gå glip af familieartiklen om, hvordan man viser kærlighed gennem de gaver, man giver, samt de øvrige artikler for børn og voksne.





Ejendomsfunktionær,
freelance skribent
og familiefar

Livets brød



af Leif Hansen

Brød er et vigtigt element i kosten for mange mennesker over hele jorden. Brød findes i mange varianter, former og størrelser. Alt fra croissanter, wienerbrød, kiks, pizza og pandekager til mere traditionelle brødformer. Ja, i århundreder har brød været en basisfødevarer for mennesker.

Det er denne basisfødevarer, Jesus bruger som et statement: "Jeg er livets brød", i en prædiken overfor nogle jøder i synagogen i Kapernaum (Joh 6,35.59). En stor gruppe jøder havde netop fulgt efter Jesus, fordi de dagen før havde smagt Jesu brød, da han bespiste 5000 fra to fisk og fem brød (Joh 6,1-15). En oplevelse, som havde rystet jøderne og fået dem til at spekulere på, om Jesus var den lovede Messias.

Jøderne levede netop i en forventning om, at den kommende Messias ville lade manna falde på jorden, ligesom hos Moses i ørkenen. Det havde de nu set. Så jøderne opsøgte Jesus, for at smage brødet igen (Joh 6,26). Det er i den sammenhæng, at ordene "Jeg er Livets brød" faldt.

Netop dette tætte sammenfald imellem mannaen i ørkenen og det brød, Jesus gav (2 Mos 16,4-32; Joh 6,31), bruger han også i sin forklaring. Ja, Jesus giver et helt nyt fokus, idet han gør sig selv til livets brød eller livets manna. Han flytter deres fokus væk fra miraklet og det fysiske brød til det åndelige brød, som giver evigt liv.

Jesus siger, at det brød, som jøderne søger, som de smagte dagen før, ikke er det sande brød. Nej det rigtige brød er en person, som er kommet ned fra himlen, og som giver liv

til evig tid (Joh 6,33.35.41.48.51.58). Ligesom mennesket er afhængig af brød for at opretholde livet, er de også afhængige af det brød, som er kommet ned fra himlen, nemlig Jesus Kristus.

Jesus udvider sin prædiken fra "brødet, der kom ned fra himlen" (Joh 6,31.33.38.41.49.50), til "det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden" (Joh 6,51). På en gang fortæller Jesus, at han er kommet ned fra himlen, og at han giver sit liv til liv for enhver, som tror på ham og de påstande, han kommer med om sig selv.

Jesus beskriver sig selv som mannaen, der kom ned fra himlen, men også som kødet, der skal ofres. Og han siger, at det brød skal modtages, tages ind, tygges på, smages på og fordøjes. Mad må indtages dagligt, for at man kan opretholde livet. Det er den illustration, Jesus bruger i udsagnet: "Jeg er livets brød". Han gør brødet personligt, for ingen anden kan spise det for en, man må selv spise, tygge og fordøje.

Ordene udfordrer og inviterer til at smage dét brød, som giver liv til evig tid. En udfordring og invitation til alle.

Symboler, salighed og fodvaskning

af Henrik Jørgensen

Nadverens handlinger er fulde af symboler. Symboler, der for det moderne menneske godt kan virke meget fremmede. Brød symboliserer et legeme, vin påmindelse om blod, og i visse kredse vasker eller tvætter mennesker hinandens fødder.

Symboler er vigtige, idet de har den værdi, vi lægger i dem, og kan udtrykke mere for den enkelte - samt for alle i fællesskabet - end ord kan formidle. Man kan tage to stykker træ. Hver for sig er de blot to stykker træ eller to planker. Sætter du dem sammen på tværs af hinanden, bliver de måske til et kors, og for mange får de pludselig en helt anden mening og værdi.

Du sidder og læser denne artikel i et blad trykt på almindeligt papir. Når du er færdig med at læse, lægger du måske bladet til side og gemmer det, hvis der er noget, du gerne vil læse igen. Eller du lægger det måske i affaldsposen eller i papirbunken, der skal sendes til genbrug. Måske bruger du bladet til optænding i brændeovnen. Hvis det nu var en 500 kr. seddel, du sad med i hånden, ville det også blot være et stykke papir. Men du ville nok ikke lægge den i affaldsposen eller bruge den til optænding. Ikke fordi papiret i sig selv har nogen værdi, men på grund af den værdi, vi i Danmark har tillagt netop det stykke papir, får det pludselig en helt anden værdi end det stykke papir, som du sidder og læser denne artikel fra. Symboler har den værdi og mening, vi lægger i dem.

Det er, hvad der sker i nadveren. Der bli-

ver lagt en mening eller værdi i de symboler, der bliver brugt. Det symbol, som nok er mest fremmed for os, er fodvaskningen eller fodtvætningen, som man kaldte det tidligere.

Handlingen finder vi beskrevet i Johannes-evangeliet, kapitel 13.

”Og mens de holdt måltid (måltidet, hvor nadveren blev indstiftet)... rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig“ (vers 2-5).

Efter en drøftelse med disciplen Peter og efter Jesus havde vasket alle disciplenes fødder, satte han sig igen hen til bordet og prøvede at forklare, hvad det var, han havde gjort:

”Forstå I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer. Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham. Når I ved det, er I salige, hvis I gør det“ (vers 12-17).



Præst og missionsleder, mangeårig erfaring med unge studerende

YDMYGHEDENS RITUAL

I et samfund, hvor man er vokset op med X-factor, Big Brother, Paradise og mange andre programmer, der dyrker individet og selvet, stryger Jesu ord og handling os ofte mod hårene. Man kan måske godt se på det, at Jesus vasker sine disciples fødder, som en smuk handling, der grænser lidt op ad det romantiske. I et samfund, hvor det handler om at komme til tops, og hvor det er helt i orden, at man bruger sine spidse albuer for at komme frem, trækker man lidt på smilebåndet og tænker: ja, ja i en anden verden, men i denne går det ikke.

Og det er jo lige netop sagen med Jesus - han vender alt på hovedet. Den sidste skal blive den første, den mindste den største, og mesteren skal tjene. Det er helt andre værdier end dem, der præger samfundet i vort århundrede, som Jesus ønsker at introducere i det rige, eller den verden, han ønsker at etablere, og som kirken skal repræsentere.

Derfor ser man i enkelte kirker, at fodtvætningen stadig bliver praktiseret. Den havde en vigtig rolle i kirken herhjemme, da Danmark var katolsk. Som et vigtigt element i nadvergudstjenestens liturgi vaskede præsten fødderne på 12 af menighedens medlemmer, og det var gerne fattige eller gamle. Reformationen satte en stopper for ritualet herhjemme, fordi den Lutherske kirke så tvætningen som en almindelig påmindelse om ydmyghed og ikke en hellig handling, der skulle gentages. Der er dog fortsat kirker, der praktiserer fodtvætningen som en del af nadveren, idet man anerkender,



at det er en påmindelse om den ydmyghed, Jesus ønsker skal gennemsyre hans rige. Paven vasker for eksempel fødderne på et barn eller en fattig én gang om året.

I Syvende Dags Adventistkirken får alle en anledning til at tage del i fodtvætningen ved hver nadvergudstjeneste. Gennem denne symbolske handling minder man hinanden om, at i Guds rige har ingen større værdi end en anden, ingen er mere vigtig end en anden. "Jeg har givet jer et forbillede" siger Jesus, ikke blot til disciplene for 2000 år siden, men også til mennesker i det 21. århundrede. "Salige er I, når I gør det," siger Jesus. "Salige" er et udtryk, Jesus ofte bruger om dem, der hører hans rige til.

Gad vide hvordan vort samfund ville se ud, hvis flere tog symbolikken med fodvaskningen alvorligt?

Har kirken PATENT på nadveren?

af Walder Hartmann

Ved hver eneste højmesse i den danske folkekirke og også sommetider ved andre gudstjenester er der nadver (altergang). De, der ønsker at tage del i nadveren, knæler på knæfaldet omkring alterbordet og får lidt brød og vin, mens præsten siger, at det er Jesu legeme og blod. Andre kirkesamfund fejrer nadver noget sjældnere og under andre former, men kan man kun fejre nadver i en kirke? Hvad var det egentlig, Jesus indstiftede, da han var sammen med sine disciple den sidste aften, før han døde? Og hvordan skal vi forstå hans ord: "Tag det og spis det, dette er mit legeme"?

Der er blevet skrevet tykke bøger og sagt mange kloge ord om det mindemåltid, som Jesus indstiftede aftenen før sin død. Luther beskæftigede sig indgående med dette emne og krydsede allerede tidligt klinger med Andreas Karlstadt om emnet. Senere var han i diskussion med bl.a. Ulrich Zwingli, der betragtede nadveren som et mindemåltid for Kristi død på korset, mens Luther selv hævdede, at Kristus var fysisk til stede i nadveren. Som han skrev i 1527: "I måltidet spiser og tilegner vi os Kristi legeme i sand og fysisk forstand. Men hvordan dette går for sig, eller hvordan han kan være i brødet, det ved vi ikke, og skal vi heller ikke vide".

Når reformatorerne havde besvær med at blive enige om, hvilken betydning nadveren har for den kristne, kan vi bedre forstå, at man-





Walder Hartmann
Seniormedarbejder
v. Adventistkirken
Danmark

ge har det lidt svært med nadveren. Især hvis man ikke er så vant til at gå i kirke. Hvad er det for noget mystisk noget, det med at spise og drikke Jesu legeme og blod? Hvad skal det betyde? Og hvad med de nye former for måltider, som nadveren har inspireret til i vor tids kirker, fx agapemåltidet? Det er ikke så svært!

SKÆRTORS DAG VAR ET VENDEPUNKT

For det gamle Israel havde påsken været den store anledning til at mindes Guds omsorg og kærlighed. Når de satte sig til bords for at spise påskelammet, genfortalte de samtidig historien om udfrielsen fra det ægyptiske fangenskab; men de fik på samme tid en påmindelse om, at der var lagt en plan for det fuldkomne offer, der skulle ydes, for at mennesker kan vende tilbage til det fællesskab med Gud, som sikrer et evigt liv i Guds rige.

Jesus var meget bevidst om, at han var dette fuldkomne offerlam, hvilket sikkert har dannet baggrunden for, at han, den sidste aften sammen med disciplene, benyttede anledningen til at pege på, at det gamle var forbi og noget nyt på vej. Paulus fortæller om det på denne måde: "Vor Herre Jesus Kristus tog i den nat, da han blev forrådt, et brød, takkede og brød det, gav sine disciple det og sagde: Tag det og spis det; dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig! Ligeså tog han også bægeret efter måltidet, takkede, gav dem det og sagde: Drik alle heraf; dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer til syndernes forladelse.

Gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!" (1 Kor 11,23-25).

DE FØRSTE KRISTNE SPISTE SAMMEN

Efter Jesu død mødtes de første kristne menigheder i private hjem, hvor de var sammen om et fællesmåltid, nadveren, ligesom Jesus havde sagt, at de skulle gøre. Nadveren var i den første menighed et kærlighedsmåltid, hvor man takkede Gud og mindedes Jesu død. Men da

kristendommen blev sat på skinner i den romerske kirkeordning omkring år 200, gik man over til at opfatte nadveren som et offer, selv om der egentlig ikke var tradition for det i den oprindelige kristne menighed.

Efterhånden udvikledes den tanke, at det virkelig var Kristi blod og legeme, man indtog i nadveren – en tanke, som Luther aldrig slap – og kritikere har derfor meget forståeligt hævdet, at det, der begyndte som et mindemåltid, hvor fællesskab og indbyrdes kærlighed var i højsædet, er endt som en raffineret form for kannibalisme

Kritikerne har naturligvis ikke ret, for når kristne deltager i kirkens altergang, så er det et mindemåltid om Guds trofaste holden fast ved os trods vores skyld og svigten. Når vi spiser og drikker symbolerne på Jesu legeme og blod, giver vi udtryk for troen på ham, som Herre og frelser.

Vi oplever, at han til gengæld møder og styrker sine børn. Vi tager budskabet til os, at han gav afkald på sit liv, og vi får gennem ham syndernes forladelse.

HAR KIRKEN PATENT PÅ NADVEREN?

Jesu disciple var de første, der oplevede det måltid, som vi i dag kalder nadver. De havde ingen kirkebygning, hvor de fremover kunne spise sammen, intet alter eller noget af alt det, vi forbinder med ordet kirke. De lærte, at evangeliets budskab tilhører enhver menneskegruppe. Ingen havde patent på det sande gudsforhold.

Sådan bør det stadig være. Hvor end mennesker samles for at spise sammen, så vil han være hos dem. Om måltidet er stort eller bare symbolsk – vil han være så nær ved dem, som brødet og vinen er, når de spiser og drikker for at mindes ham.

Fra nadverbordet/kærlighedsmåltidet sendes vi ud i livet for at lade andre få del i den kærlighed, vi selv har mødt.

Indtil han kommer

af Sven Hagen Jensen

Herrens nadver er efter århundreders forløb fortsat af central betydning for alle troende. De kristne kirker er enige om, at denne anordning skal vare ved, indtil Jesus kommer igen. Over tid har der dog udviklet sig forskellige forståelser og praksis, som vi kort vil berøre her.

Det hele begyndte som bekendt i salen ovenpå i Jerusalem, da Jesus i forbindelse med fejringen af påskemåltidet indstiftede en ny anordning, som skulle minde hans efterfølgere om det offer, han nogle timer senere ved sin død på korset ville bringe for deres frelse. Samtidig skulle det nye ritual fastholde dem i det kristne fællesskab og håbet om en genforening ved hans andet komme.

Vi må forvente, at de første kristne fulgte Jesu anordning nøjagtigt, som han havde givet den. I ApG 2,42 antydes det, at "brødets brydelse", som sikkert bestod af et fælles måltid efterfulgt af det ritual, som Jesus havde indstiftet, blev en regelmæssig del af det kristne menighedsliv. Efter nogle år måtte Paulus irttesætte menigheden i Korinth for den måde, de holdt nadver på. Det fællesmåltid (kærlighedsmåltid ifølge Judasbrevet 12), som skulle styrke deres sammenhold, havde i stedet udviklet sig til en strid om maden, grådighed og forskelsbehandling, så Paulus kunne konstatere, at "når I kommer sammen, er det ikke Herrens måltid, I holder" (1 Kor 11,20). Han opmuntrede dem til at stille deres sult hjemmefra og fokusere på det åndelige aspekt i nadveren. Dette har uden tvivl resulteret i, at de kristne gradvist begyndte at fejre nadveren som en enkelstående rituel handling.

Ved at studere kirkefædrenes udtalelser, opdager man nogle ændringer i forståelse og praksis undervejs. Ignatius bruger tidligt i det 2. årh. det græske ord eucharistia, "taksigelse", om nadveren. Det antyder, at Herrens nadver fra begyndelsen var en mindegudstjeneste, hvor deltagerne ved at modtage brødet og vinen udtrykte deres tak for frelsens gave, som de allerede havde modtaget ved tro. Men gradvist blev denne forståelse fortrængt til fordel for en opfattelse af nadveren som et soningsoffer, der blev bragt til Gud af præsten og menigheden. Ifølge denne tankegang så man nadverhandlingen som en gentagelse af Jesu offer på korset, og det blev derved et ekstra middel til frelse. Et sådant nadversyn indebar ligeledes, at elementerne blev forvandlet til Jesu virkelige legeme og blod, som udtrykt af Ambrosius i det 4. årh., da han skrev, at brød og vin "ved den mystiske virkning af hellig bøn forvandles til kød og blod." Messeofferet blev efterhånden en næsten altdominerende realitet i kirken i middelalderen. Theodore fra Mopsuestia (c. 350-428) gjorde opmærksom på, at når præsten præsenterede brødet og vinen, blev Kristus selv lagt på offerbordet.



Sven Hagen Jensen
Præst og redaktør

I MIDDELALDERKIRKEN

Denne idé, om forvandling af brødet og vinen til Jesu virkelige legeme og blod, kaldes også med et teologisk udtryk for "transsubstantiation" og udtrykker den ortodokse romersk katolske lære på dette område. Ved Rådet i Trent i det 16 årh. kom denne officielle udtalelse: "Denne hellige synode erklærer på ny, at gennem indvielsen af brødet og vinen sker der en forvandling af hele substansen af brødet til substansen af Kristi vor Frelsers legeme, og af hele substansen af vinen til substansen af hans blod. Og denne forvandling kaldes af Den Hellige Katolske Kirke bekvemt og passende for transsubstantiation" (13. session, kap. 4).

VED REFORMATIONEN

Reformatorerne syn på Herrens måltid udviklede sig gradvist og var aldrig entydig. De var enige om, at sakramentet, som det blev kaldt, resulterede i velsignelser, når det blev modtaget af en person, som havde et personligt trosforhold til Gud. De fornægtede klart messeofferet som et offer til Gud og transsubstantiationslæren. Luther syntes at gå en mellemvej og foretrak i stedet tanken om "consubstantiation", hvorved Jesu sande legeme og blod var til stede ved siden af brødet og vinen. Derfor mente han, at Jesu ord "Dette er mit legeme" skulle tages bogstaveligt. Den svejtsiske reformator Ulrich Zwingli havde en mere symbolsk tilgang til elementerne og betragtede nadveren udelukkende som en bekendelseshandling til minde om Kristi død.

Den Skotske Kirke udtrykker, hvad mange frikirker også tror, at Herrens nadver ikke er et offer,

"men kun en mindefest for det ene offer, han selv (Jesus) bragte på korset én gang for alle, og en åndelig offergave med al mulig pris til Gud for dette." (The Westminster Confession).

HAN KOMMER

I dette blad holder vi os til den oprindelige symbolske forståelse af nadverelementerne og forstår måltidet som en påmindelse om Jesu passion og død. Men Herrens nadver er mere end blot et mindemåltid. Deltagelse i nadvergudstjenesten styrker den enkeltes åndelige liv og menighedens åndelige vækst, såvel som det kristne fællesskab. Frem for alt skal nadvergudstjenesten forvise os om vores frigørelse fra syndens herredømme ved Kristi forsoning, og ansøre os til at leve til Guds ære i tillid til, at vor Frelser snart indfrier sit løfte om at komme igen. Derfor kan alle Guds børn komme med tak og tillid til nadverbordet som en regelmæssig og vigtig del af deres liv som kristne. Det var med de bedste velsignelser i tanke, at Jesus selv gav os denne anordning, for at holde menigheden og dens mission og håb i live.



Lille Isabella har lavet endnu en perleplade i børnehaven. Den bliver pakket pænt ind og overbragt med stor højtidelighed til Mor, da de kommer hjem. Mor smiler fra øre til øre og siger et passende tak, kysser Isabella på panden og fortæller hende, at hun er elsket. Isabella stråler af glæde og stolthed og løber ind på værelset og begynder at lege.

En velkendt situation for de fleste forældre og bedsteforældre: børn, som udviser deres kærlighed gennem nogle gaver, som ikke har økonomisk værdi, ikke har skønhedsværdi, men har værdi, fordi de er lavet med kærlighed og givet i kærlighed.

Der er en grund til, at det at modtage eller give gaver er så tæt forbundet med kærlighed og det at føle sig elsket. Det forklarer psykologen Gary Chammann glimrende i sin bog "Kærlighedens 5 sprog"¹. Han beskriver, hvordan vi hovedsageligt udtrykker og modtager kærlighed på fem måder: Anerkendende ord, tjenester, tid, gaver og fysisk berøring. Lad os kigge lidt på det med at give gaver som et udtryk for kærlighed.

BØRN OG GAVER

For nogen af os kan det være svært at finde en grimasse, der kan passe, når man bliver præsenteret for endnu en blomst plukket uden stilk, endnu en grim perlekæde, eller endnu en "rigtig flot sten" fundet på stranden. Men for barnet er det en måde at vise dig sin kærlighed på, og så må vi kigge efter og anerkende den tid, omhu og omtanke, der er lagt i gaven.

Hvordan kan du så vide, om barnet bare er grådigt eller forkælet, fordi det plager om gaver, eller det barn virkelig har gaver som primært kærlighedssprog? For et barn, hvis sprog er gaver, vil det tage gaven alvorligt – og vil også være mere end tilfreds med en hjemmelavet

TUSIND



gave, en billig ting, en genbrugsting. For det er tanken bagved, der tæller mest. Fordelen ved gaver er, at barnet i lang tid har et håndgribeligt bevis for, at det er elsket. Det kan tage barnet frem og mærke dens bløde pels og samtidig minde, at det er elsket, fordi du tog dig tid til at vælge lige netop den bamse. Gaver er konkrete og håndgribelige og kan være barnets fysiske bevis på, at det er elsket af dig.

GAVER I PARFORHOLDET

I stort set alle kulturer er ægteskab og parforhold forbundet med, at man giver den anden gaver som udtryk for sin kærlighed. I vores kultur giver man hinanden ringe i forbindelse med indgåelse af ægteskab, og en morgengave til dagen efter er også brugt. Vi skal helst købe blomster eller en anden gave til årsdage, bryllupsdage og andre mærkedage.

Du kan sikkert huske, da I var nyforelskede. Så skete det sikkert ofte, at der blev købt



Anne-May Müller er præst og familiekonsulent. Anne-May er gift med Thomas og de har 4 sønner. Derhjemme har de ret mange perleplader, skæve vaser og farverige bordskånere, som de sætter meget stor pris på, fordi de er lavet med kærlighed!

TAK for gaven

af Anne-May Müller

små gaver til den anden, at han havde blomster med til hende og andre små ting, som gav udtryk for kærligheden. Hvordan går det nu? Holder I det ved lige? Hvis en af jer har gaver som primært kærlighedssprog, så er det vigtigt, at gaverne bliver ved med at give udtryk for din kærlighed. Måske tænker du, at det her kommer til at ruinere dig, men det behøver ikke være dyrt. Tænk i stedet på det som en investering i jeres forhold - og det må vi alle have råd til at investere i!

Forslag til, hvordan du kan vise din kærlighed gennem gaver:

SMÅ BØRN: Små børn kan sagtens glædes over små ting. Gå i en genbrugsbutik og køb en pose fuld af småting, som du kan give, når du vil fortælle, at du elsker. Køb en bolle hos bageren. Et par nye strømper med et sjovt mønster. Lav selv nogle ting til barnet, eller pluk en blomst og sæt den i en vase på deres værelse.

SKOLEBØRN: Brug fantasien. Selvom de ønsker sig en ny iPhone, så prøv at lære dem at sætte pris på de små ting også. Køb et nyt spil til din telefon, som barnet så kan spille. Når de skal have nyt tøj, så gør det til en gave og få det pakket ind i butikken, selvom du bare skal hjem og give det. De har også ofte brug for ny lineal eller en flot blyant - brug det som udtryk for kærlighedsgaver.

TEENAGERE: Det kan være sværere, fordi kravene er større og taknemmeligheden mindre. Men prøv med en ny cap, et smukt cover til telefonen, en sjov lader, et håndklæde med yndlings-sangeren eller fodboldholdet, eller et gavekort til et nyt spil eller ekstra point til yndlingscomputerspillet. Et magasin om deres interesse (heste, mode, sport etc.) Når der skal købes nye fodboldstøvler, så få dem pakket ind. Det vigtigste her at blive ved med at give gaver - stop aldrig med at overøse dem med kærlighed, selvom de ikke responderer.

DIN PARTNER: Igen - det behøver ikke koste dyrt. En hilsen skrevet på et gratis Go-card. Et hjerte klippet ud af et magasin eller noget karton. En buket plukket i grøftekanten. Yndlingskagen købt på vej hjem fra job. En gratis vareprøve fra supermarkedet. Et gavekort til en butik. En ting til hjemmet, som bliver pakket smukt ind. Et magasin om netop deres interesse. Og glem så ikke gaver til mærkedagene!

Hvis du er meget væk: Læg en lille ting til dagen efter du er rejst. Tag noget med hjem. Send et postkort eller en sjov snapchat foran en seværdighed. Køb et gavekort de selv kan købe en gave for, mens du er væk. Send en buket blomster hjem.

1 Gary Chapman: *Kærlighedens fem sprog*. Forlaget Fokal.



Vi kom til et nyt land

Vi mødtes ved et nytårsarrangement for snart tre år siden. Cing Sian Niang, som er fra Myanmar, var der sammen med sin mand, Cinpu, og deres lille søn, Wesley. På det tidspunkt gik samtalen på engelsk, men nu går det fint på dansk. Siden har vores veje krydset et par gange.

Interview med Cing Sian Niang

Cing, da vi mødtes første gang, tror jeg ikke, at du havde været så længe i Danmark. Hvornår kom I hertil?

Min mand Cinpu har boet her siden august 2006, og jeg kom her til Danmark i januar 2011. I dag bor vi i Esbjerg. Det har været svært at komme til et nyt land, fordi vi skulle lære mange ting at kende, og det har været udfordrende. I dag er jeg uddannet og har et job som social- og sundhedshjælper. Min mand har også et job som tømrer i nærheden af, hvor vi bor.

Hvad var egentlig årsagen til, at I rejste til Danmark?

Min mand kom hertil som flygtning, da vi havde problemer med militæret i hjemlandet. Og jeg fulgte så efter fem år senere ved familiesammenføring.

Fortæl lidt om dit hjemland, Myanmar. Det er sikkert meget anderledes end Danmark.

Myanmar ligger i det sydøstlige Asien med grænser til Bangladesh, Indien, Kina, Laos og

Thailand. Størrelsen er på 676.578 km², og det svarer til ca. 16 gange Danmarks størrelse. Hovedstaden er Naypyidaw, og den største by er Yangon (tidligere Rangoon). Befolkningstallet ligger på ca. 51 millioner ifølge den sidste optælling i 2014. Der findes mere end hundrede etniske grupper og undergrupper i Myanmar, hvoraf de 10 mest folkerige er: Etniske burmanere (som udgør ca. 60% af befolkningen), efterfulgt af shan-, karen-, chin-, kachin-, karenni-, mon-, arakan-, rohingya- og wa-folkene. Vi kommer fra Chin-staten i den nordvestlige del af Myanmar. De fleste mennesker i Myanmar lever af at dyrke ris. I Myanmar udgør buddhisterne 89,1%, de kristne 4,9%, muslimerne 3,8%; af andre religioner er der 2,2%.

Du virker som en glad kristen. Hvordan lærte du Jesus at kende?

Jeg er glad for at have lært Jesus at kende fra min barndom. Jeg er opvokset i et adventisthjem og gik på en adventistskole. Igennem årene blev jeg undervist fra Bibelen både i skolen og i vores kirke. Jeg blev døbt i december 2003.



Du var medarrangør ved et stævne for burmesere i Esbjerg sidste sommer. Fortæl os lidt om det?

Sidste sommer (2015) havde vi et stævne for burmeserne i Esbjerg. Deltagerne kom fra Sverige, Norge, England, Sydkorea, Myanmar og Danmark. Vi var samlet for at høre Guds ord forkyndt, synge med på skønne sange, lytte til musik og fortælle om vores kristne erfaringer. Vi var omkring 120 deltagere fra både kristne og ikke kristne baggrunde. Hovedtaleren Pastor Suan Sawm Sang fra Myanmar talte bl.a. om 'Jesu genkomst', underviste i bibelske trospunkter og prædikede inspirerende ved de åndelige møder om aftenen. Helseinstruktør Fru Niang Lam Vung underviste om sund levevis og den kendte sanger fra Myanmar Hr. Vungh Cin Mang ledte forsamlingen i velkendte kristne sange og glædede os med sine egne kompositioner. Der var også et spændende program for børnene, der var til stede. Her havde vi fået hjælp fra nogle af vores danske venner, som var vant til at holde børn beskæftigede. I år håber vi at kunne samles til et lignende arrangement i Sverige

Hvordan er det for jer at være kristne i Danmark?

Vi er jo selv syvendedags adventister, og jeg synes, at det er dejligt, at jeg og min familie kan komme til kirken om lørdagen og tilbede Gud. Jeg elsker at studere Bibelen og synge med på salmerne. Jeg føler, at vi har et tæt forhold mellem os alle i kirken. Det er altid en rigtig dejlig dag for mig, når jeg holder sabbatten.

Nogle af ulemperne ved at være kristne i Danmark er, at vi lever i et velfærdsamfund, hvor vi har så rigeligt af de materielle ting, som let tager pladsen for vores tilbedelse af Gud!!!! Feks. kommer iPad, facebook, penge og det arbejdsmæssige let til at fylde alt for meget. Og selvom vi har religionsfrihed i landet, synes arbejdsgivere og skolemyndigheder at have svært ved at tage hensyn til folks personlige tro og overbevisning. Jeg synes, at der er så mange fristelser fra omgivelserne. Det ville være dejligt, om vi kunne bruge mere tid sammen i kirken. Jeg kunne godt tænke mig, om vi brugte hele hviledagen sammen med de andre menighedsmedlemmer.

Mortens påskeliljer

"Hvor meget koster den urtepotte med påskeliljer, der står i vinduet?" spurgte Morten.

"Femogfirs kroner," sagde damen bag disken, "og det er billigt."

"Pyha!" svarede Morten, "det var ikke så lidt. Jeg er bange for, jeg ikke kan købe den i dag."

"Hvem skulle du give påskeliljerne til?" spurgte damen.

"Åh, det er lige meget," svarede Morten. "Jeg kommer tilbage en anden dag."

"Femogfirs kroner!" mumlede han, da han gik ned ad gaden. "Hvordan skal jeg få så mange penge?"

Morten ville virkelig gerne købe urtepotten med påskeliljer. Ser du, han gik til spejder i en kristen spejdertrop, og en dag havde han hørt lederen sige: "Den måde, hvorpå vi kan vise Gud, at vi elsker ham, er ved at være gode mod andre mennesker. Være Guds hænder og fødder her på jorden. Og selv om vi ikke kan gøre store ting, så kan vi alle sammen gøre en lille ting for at hjælpe, som f.eks. at give nogle blomster til en person, der sidder hjemme alene."

Det var da, Morten havde fået den idé, at han ville vise sin kærlighed til Gud ved at tage nogle blomster med til fru Rasmussen, den gamle dame, der boede på etagen ovenover. Men nu så det ud til, at han ikke kunne gøre det.

Han begyndte at bede Gud om hjælp, og

en dag fik han den idé at smutte indenom møbelfabrikken for at se, om han kunne få noget affaldstræ. Snart var han i gang med at hugge det til pindebrænde. Han solgte fire bundter pindebrænde til én person, tre til en anden og to til en tredje, og i løbet af kort tid havde han tjent 40 kr. i tillæg til de 15 kr. han havde liggende hjemme.

Måske ville damen slå af på prisen og lade ham få blomsterne for 55 kr.

"Nå, er du allerede tilbage," sagde blomsterdamen, da han kom ind ad døren. "Påskeliljerne står her endnu."

"Jeg kan vel ikke få dem for 55 kr.? Det er alt, hvad jeg har."

"Det kan jeg desværre ikke. Blomsterne koster 85 kr."

Morten vendte sig om for at gå.

"Et øjeblik," sagde en kunde, som havde lagt mærke til, hvor skuffet Morten blev. "Lad mig give dig de 30 kr., du mangler."

"Tak, men det kan jeg ikke tage imod."

"Det er helt i orden min dreng," sagde kunden. "Hvad skal du bruge blomsterne til. Er det din mors fødselsdag?"

"Nej, det er det ikke. De er til den gamle dame, der bor ovenover os. Der er aldrig nogen, der giver hende blomster."

"Er hun i familie med dig?"

"Nej!"

"Og alligevel køber du blomster til hende."





Hvorfor?"

"Fordi jeg elsker Gud og ønsker at gøre andre mennesker glade."

Manden vendte hovedet lidt væk, så Morten ikke skulle se, hvor rørt han blev. Imens betalte Morten for urtepotten med påskeliljerne, takkede kunden, der havde hjulpet ham, og skyndte sig hjem for at give blomsterne til fru Rasmussen.

Da manden, der havde givet Morten de 30 kr. kom hjem den aften, sagde han til sin kone:

"Jeg mødte den mærkeligste lille fyr i dag. Han kan ikke have været mere end ni-ti år. Han ville købe en urtepotte med påskeliljer til en ensom gammel dame, som han slet ikke var i familie med. Han havde ikke penge nok, så jeg gav ham de 30 kr., han manglede."

"Det er jeg glad for," sagde hans kone. "Men hvorfor ville han det?"

"Ja, det er det mest underlige," fortsatte manden. "Han sagde, at det var fordi, han elskede Gud og gerne ville gøre andre mennesker glade."

"Jeg har aldrig hørt noget lignende!"

"Jeg ved det. Det er mere, end vi siger, at vi elsker Gud, men vi giver aldrig noget til nogen eller prøver at gøre andre folk glade - jeg mener, ud over vores familie."

"Du har ret. Måske burde vi."

Manden begyndte at læse i sin avis, men kun

et øjeblik. Så sprang han op fra stolen.

"Hvorfor giver vi ikke nogle påskeliljer til folk?" sagde han.

"God idé!" svarede hans kone. "Lad os købe nogle påskeliljer i morgen og tage dem med til plejecentret og bede personalet om at give dem til nogle af de beboere, som aldrig får blomster."

Og det var lige, hvad de gjorde. Næste dag kørte de hen til byens plejecenter med tolv urtepotter med påskeliljer.

Mærkeligt nok var Morten den første, de så, da de kom ind på plejecenteret. Han stod og talte med centerets leder.

"Der har vi den dreng, der gav os ideen," sagde manden og smilede til Morten.

Morten så på sin ven og derefter på alle påskeliljerne. Så smilede han tilbage.

"Sikken masse mennesker, I vil gøre glade!" sagde han.

"Ja," sagde manden. "Og det kan vi takke dig for."





DanskBogforlag.dk

Alle mennesker har behov for at elske og selv blive elsket. Vi udtrykker og modtager kærlighed på forskellige måder. Forfatter og terapeut Gary Chapman identificerer disse forskellige måder som fem forskellige kærlighedssprog. Lær mere om kærlighedssprogene og om hvordan, du kan bruge dem i dine relationer.



100 kærlige hilsner

Kr. 200,-

Brug 5 minutter på hinanden i 100 dage

Bogen er for alle par i alle aldre. Brug den som inspirations- eller andagtsbog i 100 dage – sammen med din partner og sammen med Gud. Til hver dag er der én side med 3 bibeltekster og én side med opmuntringer, udfordringer og kommentarer til bibelteksterne. To sider der kan gøre en stor forskel i ethvert parforhold!

Gary Chapman er forfatter til *Kærlighedens 5 sprog*, som er solgt i mere end 15.000 eksemplarer i Danmark.



Børnenes fem kærlighedssprog

Kr. 250,-

Et barns dybeste behov er at føle sig elsket. Og langt de fleste forældre kan slet ikke lade være med at elske deres børn. Alligevel føler nogle børn sig ikke elskede, fordi forældrene giver udtryk for deres kærlighed på en måde, som børnene ikke forstår.

Gary Chapman og Ross Campbell beskriver med mange eksempler, hvordan du kan bruge de fem kærlighedssprog over for dine børn. Bogen indeholder også en guide til, hvordan du finder dit barns primære kærlighedssprog.



Undskyld på fem sprog

Kr. 250,-

”Kærlighed er, når du aldrig behøver at sige undskyld.“ Sådan lyder et citat fra en populær film i 70'erne, men de fleste har sikkert opdaget, at dette ikke er sandt. Tværtimod. Kærlighed er ofte at sige undskyld, men det er ikke altid enkelt. Og bliver min undskyldning overhovedet forstået?

Ifølge Gary Chapman og Jennifer Thomas forstår vi grundlæggende undskyldninger ved hjælp af fem forskellige sprog. Lærer du at forstå og anvende de fem undskyldningssprog, vil du få stor gavn af det i alle dine forhold.

Bestil bøgerne og se flere titler på DanskBogforlag.dk